

Serdar Ararat

**TKSP MK G. SEKRETERLİĞİNE
AÇIK MEKTUP**

ROJA WELAT YAYINLARI

Roja Welat Yayınları: 1
Birinci Baskı: Temmuz 1984

İsteme Adresi:
Postfach 360103, 85 Nürnberg 36 BRD
Dizgi: Roja Welat Yayınları

ÖNSÖZ

Serdar Ararat yoldaşımız, 14 Haziran 1984 tarihinde “TKSP MK Genel Sekreterliğine Açık Mektup” adlı eleştirisinin bir nüshasını bize de göndererek, Roja Welat yayımları arasında yayınlanmasını bizden istedi. Şu gerçeğin altını çizerek belirtmeliyiz ki, Serdar Ararat yoldaşın bu devrimci tutumu bizleri sevindirdi. Bu da gösteriyor ki, TKSP içinde oportünist-bürokratik anlayışa karşı mücadele ve Partimizin leninist birliğinin sağlanmasının tek güvencesi ve tek alternatifi TKSP-Roja Welat siyasal hattının güçlendirilmesidir. Aksi davranışlar, oportünizme kan veme, onu güçlendirme, dolayısıyla Kürdistan halkımızın ulusal ve toplumsal mücadelesini saptırma ve önünde engeller oluşturmaya götürür.

S. Ararat yoldaş Partimizde, düşüncelerinden taviz vermeyen, çalıştığı değişik mücadele alanlarında dönemin güçlüklerinden yılmayan, zayıflık göstermeyen, her zaman üstün moral gücüyle üstlendiği görevleri yerine getiren yiğit ve alçak gönüllü biri olarak tanınıyor. Okuyucu, bu broşürün kendi geçmişini değerlendirdiği bölümü okuduğunda, bu gerçeğe daha açık bir şekilde tanık olacaktır.

Bilindiği gibi faşist cuntanın sol siyasal hareketlere yönelik genel saldırısında, geçmişin öznel ve nesnel koşullarının değerlendirilmesi, Partimizin ideolojik-politik ve örgütsel zaaflarının tamiri gündemde iken; Partimiz ikinci bir saldırıya, bölünmeye uğradı. Bu saldırı yıllardan beri örgütlü çalışan sağ oportünistlerden geliyordu. Sağ oportünist tasfiye hareketi, dönemin güçlüklerini fırsat bilerek devrimci ögelere yönelik saldırıya girişti. Parti içinde kendi örgütlü hizip hareketlerini gizlemek için hayali bir “hizip” hareketi yaratarak, bu kirli, komplocu emellerini gerçekleştirdiler. Bu likidasyon eğilimi değişik tüm mücadele alanlarındaki devrimci ögeleri kapsıyordu. Roja Welat’ın 15-16. sayısının “Parti Militanlarının Not Defterinden” başlığı altında yayınlanan yazılarda gerçek, yani sağ oportünist hizip hareketinin çalışmaları bütün çıplaklığı ile görüyor. S. Ararat yoldaşımız ise, bu broşüründe

şimdiye dek tanık olmadığımız birçok olayı gün ışığına çıkarıyor ve oportünist komplocuların oyunlarını, demokratik merkezîyetçilik ve Parti disiplinini devrimci ögelere karşı makyavelist yöntemlerle nasıl kullanıklarını bir bir sergiliyor. Partimizi bu öldürücü zehirden kurtamak için oportünizme karşı mücadele zorunludur. Bunun yolu, TKSP-Roja Welat siyasal hattının ideolojik- politik ve örgütsel alanda güçlendirilmesinden geçer.

Şu gerçeği de açıkça belirtelim ki, en iyi, en doğru siyasal hakem zamandır, hayatın kendisidir, yani pratiktir. Zaman ve pratik bizi, bu eğilimlerimizden dolayı doğrulayacaktır.

Roja Welat Redaksiyonu

TKSP MK GENEL SEKRETERLİĞİNE AÇIK MEKTUP

Ülkemiz Kürdistan'da ve bölgemizde önemli olayların yaşandığı günümüzde, devrimci sürecin değerlendirilmesi, ivedi çözümler dayatan sorunların üstesinden gelmenin bir gereğidir. Bu ise, herşeyden önce geçmişin sağlıklı bir eleştiri süzgecinden geçirilmesini gerektirir. Geçmişe yönelirken çuvaldızı kendimize, iğneyi dışımızdakilere batırmak noktasından işe başlamak; başka bir deyimle öncelikle kendi gerçeğimizi tartışmak gerekir kanısındayım... Ve partimiz içinde yaşanan durum karşısında bu, daha fazla ertelenemeycek devrimci bir görevdir. Aksi halde yapılması gereken, zamanında yapılmamış olacak, ve bu geçmişe, tüm olup-bitenlere sünger çekmek isteyenlerin işine yarayacaktır.

O halde sorun, parti yaşamımızın bugünkü aşamasında kendisini dayatan devrimci görevin

çerçevesini tesbit etmek ve bunun gerektirdiği tavrı koymaktır. Bu nasıl yapılmalıdır? Bu soruyu yanıtlayabilmek için, öncelikle Partimizin örgütsel yapısını ve işleyişini -ana hatlarıyla da olsa- değerlendirmek gerekir. Partimizin yapısal gerçeği, bu gerçeği -bazıları kavramamış olsa da- bizzat yaşayabilenler açısından bilince çıkmıştır: Faşizmin baskı ve saldırı operasyonlarının yarattığı tahribatlardan da yararlanılarak Parti birimleri bilinçli bir şekilde dağıtılmış, Parti kanalları soysuzlaştırılarak dedikodu üretme ve iletme ağı haline getirilmiştir. Çarpıcı olması bakımından İran Kürdistanı ve birimimizle ilgili bir-iki örnekle sorunu açıklığa kavuşturmak yararlı olur sanırım: Birimimizdeki (İK) örgütsel ilişkilerimin koparıldığı yoldaşlar, tek-tek şu veya bu oportüniste bağlandılar. Dün Ortadoğu’da intihar eden teslimiyetçi bir unsur, -daha önce organik bağımın olduğu- Baran yoldaşa şöyle diyebiliyordu: Baran arkadaş sen Serdar ve yanındakilerle çok dolaştığın, hep onlarla arkadaşlık ettiğin için “yönetici” arkadaşlar sana kızıyorlar... Yine Fırat denilen unsur, Göl -RW- bölgesinden M. Ali’ye şöyle diyordu: Bakıyorum bugünlerde sen de Serdar ve diğerleriyle çok dolaşıyor ve onlarla sıkıfıkısın. Sen de mi onlardansın yoksa?! Örnekleri daha da çoğaltmak mümkün. Sanırım bu bile duruma yeterince açıklık getiriyor. Hazırlanan sağ senaryonun

Parti militanlarının kulağına hangi kanallarla iletildiğini açıkça somutluyor. Diğer yandan, eleştiri-özeleştiri mekanizmasının tümüyle ortadan kaldırıldığı örgütümüzde, her eleştirinin altında bir “hizip” aranıyor ve eleştiri hakkını kullanmak isteyenler, tek tek düşürülerek tırpanlanıyor ya da çeşitli kampanyalarla tırpanlama operasyonunun koşulları yaratılarak baskı altına alınıyorlar. Demokratik-merkeziyetçilik ise, leninist özünden soyutlandırılmış ve yönetici kliğin elinde bir silaha dönüşmüştür. Esasen Partinin leninist birliğinin tek güvencesi olan Parti kongresinin ne zaman yapıla-cağı da meçhul (!). Leninist örgüt anlayışından korkanların ve bu yüzden tabanı bilgilendirmekten çekinenlerin kongreyi, kendi iktidarlarını korumayı garanti altına almadan yapmayacakları da açıktır. Bu somut durum karşısında yukardaki sorunun yanıtı, Parti içi mücadeleyi “kapalı kapıların ardından” kurtarmak, kadrolar ve yığınlar önünde Parti gerçeğimizi tartışmaktır. Parti gerçeğimizi tartışmayı, onu mücadeleci kimliğine kavuşturmayı hedefleyen görüş ve girişimlerin, yine örgütümüzün olanaklarıyla “mahkum” edilmek istenmesi, karşı karşıya bulunduğumuz tarihsel sorumluluğu daha bir arttırmaktadır. Bu nedenle devrimci görev, sadece Parti gerçeğimizi tartışmak değil, aynı zamanda Partinin Leninist birliğini hedeflemek ve örgütümüzü bölünme noktasına

getiren oportünist, komplocu anlayışı teşhir etmektedir de...

Değişik mücadele alanlarında ve bölge komitelerinde görev alan ve yaklaşık 6 aydır örgütsel ilişki bekleyişi içinde bulunan (ancak bu değerlendirmeyi kaleme aldığım sırada 13-Mayıs-1984 günü ilişki kurulmak istendi) bir kişi olarak, leninist Parti normlarını dejenere eden, Parti ilişkilerini yozlaştırmayı hedefleyen sayısız olaylar yaşadım ve halen de yaşıyorum. Son olarak 20.5.1984 günü bulunduğumuz birimdeki dernek toplantısından çıktığımızda Bitlisli Ahmet (...) tarafından küfürlü saldırıya uğramam, genel olarak örgütümüzdeki provokatif sağ oportünist komplo ve saldırıların bir parçası idi. Bu ve benzeri saldırılar karşısında yılmadık desem durumu abartmış olmam sanırım. Tersine, değişik türden tertip ve komplolar karşısında soğukkanlılığımı korudum; verilen Parti görevlerini ihmal etmeden ve görüşlerimden ödün vermeden örgütümüzde yaşanan olayların değişik yönlerini kavramak ve kongrede Partimizin leninist birliğini hedefleyen tavrını koymak için direndim.

Fakat gelinen noktada yönetici kliğin, örgütü kendisi için “dikensiz gül bahçesi” haline getirmeden kongreyi yapmamakta ısrarlı olduğu daha iyi görülüyor. Bunun da ötesinde, Partinin leninist birliğini hedefleyen düşüncelerin “mahkum” edilmesi için başvuru makyavelist ve bir o kadar da duygusal politikaya omuz vermemiz, Parti tarihinin tersyüz edilme

sini onaylamamız isteniyor, bizden. Oysa devrimci görev ve sorumluluk, Partimizi içten içe kemiren ve her geçen gün daha bir pervasızlaşan oportünist saldırılara karşı mücadeleyi yükseltmeyi gerektirir; oportünizmin değirmenine su taşımayı dışlar. İşte bu inançla, yaşanan süreci, Parti yaşamımızın dününü, bugününü kadrolar ve kitleler önünde tartışmayı zorunlu görüyorum.

GEÇMİŞİN DOĞRU DEĞERLENDİRİLMESİ GELECEĞİN ZAFERİ İÇİN GEREKLİDİR

Devrimci mücadele, gerek siyasal örgütler ve gerekse tek tek kadrolar açısından geçmişe ilişkin değerlendirmeler devrimci dürüstlüğün önemli bir ölçütüdür. Ve yanlışlardan ders çıkarmak, geleceğın savaşı için sağlam maddi zeminler oluşturmak bakımından da önemlidir. Çünkü **“dürüstçe ve açıkça yanlışlarını kabul etmek, dürüstçe ve açıkça bu yanlışları belirtmek, dürüstçe ve açıkça yanlışlarını düzeltmek zorunda”** olmak demektir. Aksi tavırlar saçmalamanın ta kendisidir. Ve de sonu çıkmaz sokaktır.

Ülkelerimiz koşullarında verilen mücadelenin perspektifinden soruna yaklaşıldığında meselenin önemini kavramak daha bir kolaylaşıyor. Yeter ki ülkelerimiz koşullarında faşizm karşısında uğranılan yenil-

ğinin göze batırıldığı sorunlar ve bunlara kaynaklık eden nedenlerin üstesinden atlanmasın, devrimci dürüstlük elden bırakılmasın. Oysa siyasal örgütlerimizin ezici bir çoğunluğu, bu gerçeği kavramamakta ısrarlı oldular. Ve kendilerini temize çıkarmak için makyavelizm silahına sarıldılar. Ne var ki geçirilen süreç acımasız bir yönde işledi. Süreci tersine döndürmek isteyenler, artık birbirlerinden kan alarak da işlerin içinden çıkamıyorlar.

Diğer taraftan faşizmi kurumlaştırma çabaları, atılan her adımda tekelci burjuvazi için yeni sorunlar yaratıyor. Halklarımıza dayatılan sömürü ve yoksulluk her gün yeni zamlarla artırılıyor. Kitlelerin muhalefetini bastırmak için ekonomik terör eşliğinde siyasal baskı ve saldırı operasyonlarına, katliamlara hız veriliyor. Fakat bütün bunlara rağmen sömürgeci burjuvazinin “demokrasiye geçiş” palavraları, artık kitleler nezdinde daha bir bilince çıkıyor. Faşizmin demagojik propagandaları, kitlelerin tepkisiyle karşılanıyor. Cezaevlerinde devrimci yürekliliğin, halka bağlılığın damgasını taşıyan direnişler, faşizme geri adım attırmakla kalmıyor; kitlelere güven veriyor, onların direnme ruhunu kamçılıyor. Tekelci burjuvazinin kendisi de, büyüyen tehlikenin farkındadır. O, daha şimdiden muhtemel patlamaların önünü almanın, alternatif arayışı içinde bulunan kitle muhalefetini kendi değirmenine akıtmanın hesap

ve hazırlığı içindedir. Bu durum, devrimci siyasi örgütlere, gruplara hatta tek tek kişilere önemli görevler dayatıyor. İşte örgütsel çıkarların halkımızın çıkarlarının üstünde tutulması, başka bir deyimle, hayatın canlı pratiği tarafından mahkûm edilen yanlışlıklarda ayak dirlenmesi bu sorunların üstesinden gelmeyi zorlaştırıyor. Ve bir bütün olarak solun açmazını derinleştiriyor.

Sol saflarda derinleşen bunalımdan çıkış yolu, bunalımı yaratan, ona kaynaklık eden nedenlerin kadrolar ve kitleler önünde açığa çıkarılması ve hataların dürüstçe düzeltilmesidir. Yaşanan bunalımı faşizmin şahsında görmek, veya bunalımın nedenlerini kısmen faşist baksı, saldırılarda ve kısmen de kendi dışında aramak, sorunu çarpıtmaktan başka bir şey değildir. Ve buna can kurtaran simidi gibi sarılan siyasi örgütlerin sayısı da az değildir. Oysa devrimci sürece damgasını vuran kaosu halen bütün ağırlığıyla işlemesinin, yani bunalımın aşılmasının önemli bir etkeni, bu örgütlerin çıkarıcı ve makyavelist politikalarıdır. İşte Partimizde yaşanan sürece böyle bir yaklaşım içinde olan örgütlerden biridir. Hal böyle olunca, O da sol saflarda derinleşen bunalımda önemli bir paya sahiptir.

Biz bunu, Parti içinde yaşanan olaylara ve izlenen politikaya göz atarak kavramaya çalışalım: Parti içinde sağ kanat oportünizmine karşı mücadelenin

tarihi geçmişe uzanıyor. Değişik mücadele alanlarında farklı biçimlerde sürdürülen kavga, ancak 12 Eylül döneminde hissedilmeye başlanmış; ve devrimci kanadın Partiyi mücadeleci kimliğine kavuşturmayı hedefleyen ilkeli ve disiplinli tavrına karşı başlatılan oportünist likidasyon hareketiyle daha bir açıklık kazanmıştır. Ne var ki, hareketimize yönelen faşist saldırı operasyonları, örgüt birimlerinde ve mücadele alanlarında olan zorunlu değişiklikler, birimler ve farklı mücadele alanları arasında yaşanan kopukluklar Parti içi savaşımı yakından izleme olanağını büyük ölçüde engellemiş ve tabanın MK'de patlak veren olaylara zamanında müdahalesini olanaksızlaştırmıştır. MK'de egemenliği ele geçiren oportünizm ise, bu durumu fırsat bilerek Partiyi çiftlik haline getirmek için, devrimci kanada karşı pervasızca saldırıya geçmiştir. Partimizin bugünkü olanaklarının yaratılmasında ve dün kazanılan her mevzide en çok emeği ve katkıları olan; yiğit emekçi **Kamil, Baran, Şerif, Hasan, Azad, Halil** ve diğer yoldaşlar şimdi neredeler? sorusu bile oportünist kanadın, devrimci ögelere nasıl pervasızca saldırdığının açık, somut göstergerlerinden yalnızca bir tanesidir. Örnekler çoğaltılabilir. Ve saldırılar devam etmektedir. Ancak işler MK'de egemenliği ele geçiren bürokratlarımızın -şeflerimizin sandığı kadar kolay yürümüyor. Bu durumu daha şimdiden kendileri de görüyor-

lar. Ve bunu gördükçe de bizzat kendilerinin yarattıkları bunalımın verdiği acizlik içinde hergün yeni “birlik” veya “cephe” yaratma manevralarıyla, oportünizmin ideolojik yapıda yarattığı zaafı “tamir” etmekle, ve devrimci kanadın Parti gerçeğimize ilişkin temel tespitlerini gözardı etmeyi hedefleyen demagojik, soyut saldırılarla oportünizmi aklamaya çalışıyorlar.

Fakat bütün bu manevralar da oportünizmi kurtaramayacaktır. Çünkü Parti içi mücadele yeni ve önemli bir aşamaya giriyor. Parti gerçeğimiz artık kadrolar ve kitleler önünde tartışılıyor. Değişik mücadele alanlarında bulunan kadrolar artık tüm engellemelere rağmen şu ya da bu biçimde Parti içinde olup -bitenler hakkında bilgileniyor; değişik savaş alanlarında yaşanan olaylar arasındaki bağlantıları sağduyu ile çözmeye çalışıyorlar. Soysuzlaştırılan Parti kanalları ile taşınan dedkodu ve tek yanlı “bilgiler” kadrolar nezdinde gerçekleri tersyüz etmeye yetmiyor.

Diğer yandan ağırlıklı olarak ileriye doğru işleyen süreci tersine döndermeyi, Parti içindeki devrimci gelişmeyi kısıpca almayı amaçlayan “birlik” ve “cephe” manevraları da oportünist kliğin istediği sonucu vermedi. Kürdistan’ın genelinde, Türkiye Kürdistanı özelinde örülmeye çalışılan “birlikler”, “cepheler”, uzun bir süre ajitasyon malzemesi olarak

kullanılmasına rağmen fiyaskoyla sonuçlandı. Bu fiyaskonun derinleştirdiği açmazlar için de bu kez bir yandan sosyal şöven dedikleri TKP'nin ve diğer yandan da Yekiti'nin kuyruğuna takıldılar. Bütün bu politik manevralar da oportünist kliği kurtarmaya yetmedi. Tersine oportünizm, yurtsever ve devrimci güçlerin en geniş birliği adına, Kürdistan'da yurtsever güçlerin ve Türkiye genelinde anti-faşist, anti-emperyalist kesimlerin en geniş tabanlı birlikleri karşısına engeller çıkarmayı hedeflediğini daha bir açığa çıkardı. Tek başına bu olay bile, sıkışan oportünizmin Parti içi iktidarını korumak ve gerçekleri boğmak için parti politikasını nasıl pervasızca saptırdığını göstermek bakımından ilginçtir. Ve oportünist kliğin derinleşen bunalımını, açmazını göstermesi açısından da öğreticidir.

PARTİ GERÇEĞİMİZİN TARTIŞILMASI DEVİRİMCİ BİR GÖREVDİR

Oportünizmin Parti saflarında yarattığı bunalım, genelde sol platformda yaşanan krizin önemli bir odağını oluşturuyor. Örgütümüzdeki bunalımın aşılması, soldaki kaosu parçalanmasına önemli bir ivme kazandıracaktır. Bunalımın aşılması, Partinin leninist birliğinin sağlanması, geçmişin öğretici deneyleri ışığında hatalarımızı, yanlışlıklarımızı ve

zaaflarımızı kadrolar ve kitleler önünde dürüstçe tartışmamızı gerektiriyor. Bu, parti organları, birimleri ve tek tek kadrolar karşısında duran zorunlu devrimci bir görevdir.

Bu inançla öncelikle kişi olarak kendi geçmişimi değerlendirmeyi devrimci sorumluluğumun bir gereği sayıyorum: Ben, TKSP'nin merkez yayın organı olan Özgürlük Yolu yayın hayatına girdiği günden beri okuyucusu oldum. Parti ile esas ilişkilerim 1978'de başladı. Bazı eski arkadaşlarımla bu harekette çalışmış olması, benim, Özgürlük Yolu'na sempati duymamın etkenlerinden biri oldu. Ancak esas neden bu değildi elbette. Asıl neden ise, o dönem taşıdığım ilerici ve yurtsever niteliklerdir. Ve marksizme-leninizme duyduğum sempati idi. Ne var ki o dönem işçi sınıfı bilimini, bir işçi sınıfı Partisini ciddi bir eleştiri süzgecinden geçirebilecek düzeyde kavramış olmadığımı rahatlıkla söyleyebilirim. Bu durum ve esas olarak mücadele alanımızın objektif ve subjektif koşulları, TKSP'de sınırsız geliştirilen sağ oportünist tehlikeyi görmemize engeldi. Bir başka neden de, o dönemin sıcak mücadele koşullarında ve marksist-leninist öğelerin militanca mücadelesi karşısında sağ oportünist kanadın böylesi pervasızlığı, açık saldırıyı göze alamamış olmasıdır. Zaten bu durumu iyi değerlendirmesini bilen sağ oportünist kanat, kitlelerle bağ kurmasını bilen, çalışma-

larında başarılı olan, kitlelerin güven ve sevgisini kazanan birimlere ve militan ögelere karşı gerçek yüzünü gizlemekte -kabul etmek gerekir ki- başarılı olmuştur.

Ancak devrimci ögelerin Partideki sağ oportünist tehlikeye işaret etmesi, oportünizmin saldırıya geçmesine yetti. Ve zaten bu saldırının koşulları yaratılmıştı; dönemin şartları da tırpanlama operasyonları için elverişliydi. İşte tam da bu süreçte, TKSP'ni, onun yönetim organlarını, Partideki gelişmeleri bizzat yaşayarak daha iyi algılama olanağı buldum. Parti içi mücadelenin kızıştığı 12 Eylül ve sonrası dönem diyebilirim ki, olayları algılamak isteyenler açısından bir okuldu. 12 Eylül sonrasında Parti kararı üzerine geçtiğim İran ve Irak Kürdistanı ise diğer mücadele alanlarından büyük ölçüde tecrit durumunda olmasına rağmen bu işlevi görüyordu.

İran Kürdistanı'na geçtiğimde sorumlu olarak K. Saleh yoldaş bulunuyordu. Geçişim sırasında uzun yıllar -sıcak mücadele içinde- birlikte savaştığımız **Beran** yoldaş, o birimle ilgili olarak beni bilgilendirmiş; ve oportünist ögelerin belli faaliyetler içinde olduklarını belirterek K. Saleh yoldaşa yardımcı olmamın gerekliliğini dile getirmişti. İran Kürdistanı birimine geldiğimde, genelde sürdürülen hizipçi sağ oportünist faaliyetlerin, o birimde de varlığını hissettirdiğini hemen fark ettim. Oportünist anlayışla

uzlaşmam mümkün olmadığı gibi, Partinin birliğini hedefleyen oportünist fesat hareketine karşı mücadeleyi de devrimci bir görev biliyordum. Bu, sağ oportünizmin saldırı hedefi olmak için yeterliydi, zaten. Nitekim, K. Saleh yoldaşla “Dağ-Göl cephesi” -RW- kurduğumuz, oportünistleri “Stalin vari” yakmayı hedeflediğimiz, hareketten “ayrıldı”ğımız vb. iğrenç dedikodularla planlı bir kampanya geliştiriliyordu. Geliştirilen bu kampanyanın, ülke içindeki teslimiyetçi ögeler, Avrupa, Ortadoğu ve İran Kürdistanı’ndan örgütlü bir şekilde sürdürülmesi gelişmelerin en ilginç yönüydü. Sağ oportünist hizip hareketi bununla da kalmıyordu. O, bu hizipçi faaliyetlerini gizlemek ve kendini aklatmak için, organizeli bir biçimde geliştirilen dedikodularla hayali bir “hizip” yaratarak ileri ögeleri vurmaya ve buradan hareketle Parti içinde ihtilalci düşünceleri “mahkum” etmeyi hedefliyordu.

.....

Ne var ki, o dönemde diğer mücadele alanlarıyla bağlarımızın tümüyle kopuk oluşu, olayların boyutlarının net bir biçimde kavramamızı oldukça zorlaştırıyordu. Parti kanallarından, Parti içindeki gelişmeler konusunda objektif bir bilgi edinme olanağı kalmamış; kanallar, sağ oportünist hizip hareketinin fesat ağı haline dönüştürülmüştü. Kimin nerede ve

nasıl tırpanlanacağı, Parti kanalları vasıtasıyla örgütleniyordu artık. Ayrıca değişik dücadele alanlarında denenmiş, zorlu dönemlerin sınavını başarıyla vermiş militan öğelerin Parti dışına düşürülmesi için her türlü tertibe, dedikodu ve provakasyona başvuruluyordu. Tek başına birimizde yaşanan olaylar bile, Parti birliğinin ciddi oportünist bir saldırıyla karşı karşıya bulunduğunu gösteriyordu. Ve İran-İrak Kürdistanı'nda yaşadığımız olaylardan çıkışla bir yerlere varılabildi. Fakat bu, sağlıklı bir karara varmak, dahası tarihsel bir adım atmak için yeterli değildi. Çünkü atılacak adımın, genelde leninist örgüt ve mücadele anlayışını hedefleyen oportünist fesat hareketini, onun pervasız ve çok yönlü saldırılarını göğüslemeyi amaçlaması gerekiyordu en azından... Ve bu da Partinin leninist birliğini hedefleyen örgütlü bir mücadele ile başarılabilirdi ancak. İşte o günlerin nesnel koşullarında bunun, objektif ve subjektif koşulları yoktu. Ancak bu olumsuz koşullar, oportünizme karşı mücadeleyi (bugün Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda oportünistlerin yaptığı gibi) tümüyle tatil etmeyi, sol görünüp sağda yer almayı da gerektirmezdi. Tesine bunu yadsırdı. Zira böyle bir tavır, açıkça oportünizmin değrimesine su taşımak olurdu. O halde bu somut koşullarda yapılması gereken neydi? Bu sorunun yanıtını biçimlendiren devrimci tavrı iki yönüyle ele almak gerekir:

1. Yılgınlığa, karamsarlığa kapılmadan sağ oportünizmin İran-İrak Kürdistanı birimimizdeki yansımasıyla mücadele etmek, bu cebelleşmede görülerimizden ödün vermeden oportünizmin tertip ve provokasyonlarına karşı soğukkanlılığımızı korumak ve yaşadığımız savaş koşullarına en fedekar bir biçimde göğüs germektir. Bir Parti militanının göstermesi gereken dayanıklılığı, yürekliliği ve fedakarlığı göstererek verilen Parti görevlerini eksiksiz yerine getirdik. Buna ek olarak Partinin bu biriminin, oportünist saldırı ve tertiplere karşı güçlendirilmesi için çaba barcadık. Ve birimin oportünist, yılgın ve bozguncu öğelerden arındırılması için de kararlıca direndik. 1981’de Genel Sekreterin de katıldığı **Amed** toplantısı, bölge komitesindeki tartışmalar ve yazılı olarak MK’ne yönelttiğim ve bugüne dek cevaplarını alamadığım sorular da aynı somut durumun bir başka örneğini oluşturur. Ancak bütün bunlar bilinen “olgunluk”la karşılandı!... Yılgınlıklarını, Partiye güvensizlik boyutlarına vardırırlar, yeteneklerinin köreldiğinden, bittene ve ekmek-çökelek yemekten feryadı basanlar, **S. Seyitxan** arkadaşla bir tartışmadan ötürü Parti “Meqer”ini dilediği gibi terkedip gidenler, yine taltif ediliyor, yetkilerle donatılıyor ve

devrimci ögelere karşı cadı kazanı kaynatmaları için kendilerine yeşil ışık yakılıyordu. Olan yine leninist örgüt mücadele anlayışına, bunun savunucularına oluyordu. Daha açıkçası, leninist örgütlenme ilkelerini yüksekte tutmak, onları revize etmeyi amaçlayanlara karşı savaşmak, yine “hizipçilik” ya da K. Saleh’e veya bir başka Partili yoldaşa mesaj olarak nitelendiriliyordu. Ve disiplin adına, Demoklesin kılıcı ensemizden kaldırılmıyordu. Fakat tüm bunlara rağmen, Parti “dışına” düşmeden oportünizme karşı mücadeleyi sürdürmek gerekiyordu. Ve bunu yaptık.

2. Açık bir oportünist başkaldırı ve hatta saldırının hissedildiği bu dönemde, Parti içi savaşımı yalnız bulduğumuz birimle sınırlamak da bir başına yeterli değildi. Özellikle K. Saleh yoldaşın şahsında leninist örgüt ve mücadele anlayışının “mahkum” edilmek istenmesi, bunu daha açık bir şekilde gösteriyordu, artık. Leninist ögelerin tırpanlanması için gerekli hazırlıklar büyük ölçüde hazırlanmıştı. Sıranın tasfiye operasyonlarına geldiği açıktı. “Mühür kimde ise Süleyman odur” anlayışıyla saldırılarını sürdüren oportünizme karşı örgütlü mücadele, artık Partinin leninist birliğinin yakıcı bir şekilde dayatığı bir gereklilikti. Ne var ki, evdeki hesap pazara uymuyordu. Yukarıda belirttiğim gibi, Parti içinde olup-bitenlerden tümüyle

bihaberdik. Hatta çarpıtılan olaylar kaşısında birtakım maddi gerekçeleri yakalamak bile oldukça zordu. Bu nedenle görev, oportünizme karşı esas mücadeleye hazırlanmak için Parti yapısında yaşanan sorunlarla ilgili belge ve bilgileri toplamak; oportünizmin Partimizin örgütsel, ideolojik ve politik yapısında açtığı derin yaraların hesabını acımasız bir şekilde sormaktı. Böyle bir hesaplaşmanın en iyi platformu da yaklaşan Parti Kongresiydi. Ve bu platformda, oportünizme, hakettiği dersi vermek için de görüşlerimizden ödün vermeden Parti “dışına” düşmemeye özen göstermek gerekiyordu. Bu yolda bir hayli çaba harcadık ve büyük zorluklara göğüs gerdik.

Fakat bugüne dek, ne beklenen Kongre yapıldı, ve ne de vaad edilen -özellikle K. Saleh ve diğer olaylarla ilgili- bilgi ve belgeler verildi. Ancak şu anda bulunduğum birime geldikten sonra, ve bir Partili olarak Parti dışı çevrelerden elde edebildiğim, sözkonusu belge ve bilgileri Parti içinde yaşanan olayları, oportünizmin tırpanlama operasyonlarının mantığını ve Parti gerçeklerimizi kadrolar ve kitleler önünde açıklığa kavuşturan belgeler, Partiyi kesin bir bölünmeye götürmek için yoğunlaştırılan çabalar karşısında artık “**KONGREYİ**” beklemek safdillik olur. Kaldı ki, örgütten öcü gibi korkanların bu aşamadan sonra Partiyi “kuşa çevirme”den Kongreyi yapmaları da söz konusu değildir. Devrimci muhalefetin

Nisan 1983’de, Partinin leninist birliğini hedefleyen gerekçeli ve gerçekçi Kongre önerisinin, sùn-î ve duygusal kin ve düşmanlık tohumları ekilerek geçiştirilmek istenmesi bunun açık bir örneğidir.

İşte Parti içi mücadelenin vardığı yeni ve önemli aşamaya, bu süreçlerden geçerek geldim. Ve hem de burada ayrıntılarına girmek istemediğim sayısız provakatif saldırılara göğüs gererek, İran-İrak Kürdistanı’nda, Ortadoğu’da ve diğer yerlerde tırpanlanan yiğit Parti militanlarına düzenlenen komploların yaşattığı acı deneyleri yaşayarak... Ancak gelinen noktada oportünizmin elinde bürokratik bir silaha dönüşen “disiplin”e uymaya özen göstermenin maddi bir nedeni kalmamıştır. Çünkü, Parti içindeki gelişmeler hakkında yeterli bilgileri elde etmiş durumdayım. İkincisi, oportünizmle nihai bir hesaplaşmanın platformu olarak gördüğüm Parti Kongresini beklemek artık anlam ve önemini yitirmiştir. Ve Ocak-1983’de yapılması gereken 2. Olağan Kongrenin, aradan bir yıldan fazla zaman geçmesine rağmen halen ne zaman (!) yapılacağı belli değildir. Üçüncüsü ve günümüzün somut tarihi koşullarında en önemlisi, Parti içi mücadelenin kazandığı boyutlarda açık tartışmanın, Partimizin leninist birliğinin sağlanması yolunda verilen mücadelede ön plana çıkması önemi ve işlevi gereği baş sırayı almasıdır. **“Açık tartışma, eleştiri-özeleştiri”** leninist Parti

disiplinin temel bir ögesidir. Ve esas olarak “bürokratik disiplin”i yadsır. “Bürokratik disiplin” ise, kadrolar ve kitleler önünde açık tartışmayı affedilmez büyük bir “suç” sayar. Ve ona göre açık tartışma yolunda atılan her adım, “mahkumiyet” için yeterli bir nedendir. Bu nedenle Parti gerçeğimizi açık tartışmak istemem bile, en büyük “disiplinsizlik” olarak görülecektir. Fakat ulusal ve sosyal devrimler tarihi, mücadeleyi uzlaşmacı bir potaya sokmak için leninist öğretiyi şu ya da bu biçimde revize etmeyi hedefliyenleri değil, leninizmin kılıcını kuşananları aklamıştır. Partimizde de kızıışan mücadele tarihi, işçi sınıfı bilimi adına “bürokratik disiplin”e can kurtaran simidi gibi sarılarak örgütümüzü adım adım mücadeleden uzaklaştırmak isteyen, onu içten içe kemiren oportünist anlayışı aklamıyacak; tersine onu mahkum edecektir. Devrimci Parti militanlarına düşen görev, bu süreci hızlandırmak; Parti onurunu yüksekte tutarak oportünizme karşı mücadeleyi yükseltmektir. İşte gelinen noktada leninist disiplinin gereği de budur.

PARTİYİ BÖLÜNME NOKTASINA GETİREN, OPORTÜNİZM HESAP VERMEK ZORUNDADIR

Partinin açık ve kesin bir bölünme içinde olup-bitenleri objektif

bir şekilde araştırmak bölünmenin esas nedenlerini kadrolar ve kitleler önünde açıklığa kavuşturmak, her Parti militanının hakkı ve görevidir. Bu tarihsel görevin yerine getirilmesinde Parti militanları, önemli güçlüklerle karşı karşıyadır. Ancak devrimci inanç ve fedakarlıkla aşılmayacak engeller yoktur. Bu anlamda, Partimizdeki sağ (sağ oportünist kanat) ve sol (devrimci kanat) kanatların çatışma zemininde, ekilen kin ve düşmanlık tohumlarına, yaratılan kavram kargaşalığına, başvurulan makyavelist ve duygusal saldırılara rağmen temel gerekçeleri yakalayabilmenin olanakları vardır. Bu noktadan hareketle Partiyi bölünme noktasına getiren oportünist anlayışın kaynağını, başkaldırı nedenlerini ve leninist ögeleri tasfiyeye yönelmedeki “cüretkar”lığını anlamak mümkündür. Şöyle ki:

Partimiz, Kürdistan işçi sınıfı ve yoksul köylülerinin sosyalist Partisi olmayı hedef alarak önüne koymuştu. Bu, daha başından beri burjuva ve küçükburjuva düşüncelere karşı duyarlı olmayı gerektiriyordu. Bu yapılmadığı gibi, sözü edilen düşüncelere hoşgörü gösterildi. Ve oportünizm böylece gelişme olanağı buldu. Bu gelişmenin kökleri Partinin kuruluş dönemine kadar uzanmasına rağmen, oportünizm kendisini gizlemesini bildi. Ve Kürdistan’da -özellikle sıcak mücadele alanlarında- devrimci kanadın gösterdiği kararlılık karşıısında başkaldırma olanağını bula-

madı. Fakat Partiyi sinsice kemirme işini sürdürdü. Bu süreç, -izleyebildiğim kadarıyla- oportünizmin zorlu sınav alanlarında yakayı ele vermesine kadra sürdü. Diyarbakır operasyonu ile yakayı ele veren oportünizm, parti onurunu yüksekte tutarak başkaldırmayı yeğliyemezdi. Çünkü bu, eşyanın tabiatına aykırıydı. Bu nedenle o, en azından kendisini aklamak için de olsa bir şeyler yapmak durumundaydı. İşte bu, değişik mücadele alanlarında örgütlü bir şekilde yürütülen sağ kampanyalarla, federalizmin geliştirilmesiyle kendisini gösterdi. Dengeyi sağlayamayanlar oportünizmin değirmenine su taşımaya devam ediyor.

Olayların kızıştığı bu dönemde, geçmişin değerlendirilmesi, cezaevlerindeki tavırlar ve geleceğe yönelik mücadele perspektiflerinin tespiti, sağ ve sol kanatlar arasındaki çatışmanın esas kaynağını oluşturuyordu. Geçmişin yüreklice değerlendirilmesi ve geleceğin savaş yöntemlerinin tespiti, -bazıları kavramakta güçlük çekse de- özünde önemli ideolojik ve politik bir sorundur. Ve bu konuda, istenen kolektif bir ürün düzeyinde olmasa da devrimci muhalefetin ortaya koyduğu ideolojik, politik görüşler, oportünizmi ve onun kılıcını kuşanan yönetici kliği köşeye sıkıştırmıştır. Oportünist yönetici klik sıkıştığı için de çareyi, hataları kamufle etmekte, eksiklikleri ve

zaafları erdem gibi göstermekte ve bütün bunlara kaynaklık eden oportünist düşünceyi “devrimci motifler” altında yinelemekte buldu. Ve makyavelist politik manevralar eşliğinde, yaşanan zor koşullardan da yararlanarak Parti saflarını, devrimci ögelerden arındırarak iktidarını sürdürmeyi denedi, deniyor. İşte Partiyi bölünme noktasına getiren, onu içinden kemirerek budayan bu oportünist anlayış ve politikadır.

Bu oportünist anlayışın başını çeken MK, bütün bunları inkardan gelirken asgari dürüstlüğün bir gereği olarak şu soruları yanıtlamak durumundadır:

- Parti içinde yaşanan sorunlar, hafife alınacak türden midir? Devrimci ögeleri “kariyeristlik”le, “bunalım geçirmek”le, “kalleşlik”le suçlamak, onları “Parti düşmanı” olarak gösterip tabanı şartlandırmaya çalışmakla, Parti içinde derinleştirdiğiniz bunalımı aşmak mümkün müdür? Dahası bu ve benzeri makyavelist yöntemlerle Parti gerçeklerini uzun sürede kadrolardan gizlemek mümkün müdür? Dün bu ve benzeri makyavelist yöntemleri, **“Taraflar bir birlerini yıpratmak ve sözde başarı sağlamak için, bile bile gerçek dışı suçlamalara girişiyor (...) ideolojik mücadelede haklı olduklarına inananların yalana başvurmalarına asla gerek yoktur. Yalan, bir süre için kitleleri ve kadroları yanıltmaya yarasa bile, bu durum geçicidir, gerçekler eninde-sonunda ortaya çıkacak ve onları güç durumunda bırakacaktır.”** (Özgürlük Yolu,

s. 41, s. 21) biçiminde niteleyenlerin, bugün bunu baş politika haline getirmelerinin nedenleri nelerdir?

- Açıklık, devrimci dürüstlüğün ve tutarlılığın bir ölçütüdür; komploculuğu, fırsatçılığı yadsır. Dedikodu üretme ve iletmenin, ikiyüzlülüğün, yağcılığın ve dalkavukluğun tersine açıklık, açtığı yarayı iyileştirir. Yoldaşça güvenin yaratılmasını, pekiştirilmesini sağlar. Hal böyle iken her açık eleştirinin, açık tavrın altında bir “muhalefet”, bir “hizip” parmağı aranmasının, ve buna karşı ikiyüzlü, kaypak sağ oportünist hizip hareketine, dalkavukların kaydattıkları “cadı kazanı”na ve koltuklarını garantiye almak için ortalığı karıştıranlara alabildiğine hoşgörü -dün de aynı şeyleri sormuştuk- gösterilmesinin nedeni nedir? Örneğin, İran Kürdistanı birimimizle ilgili MK’ne sunulmak üzere yaptığım değerlendirmeyi sorumlu Azad arkadaşına vemiştim. Bu değerlendirmemde, üst komitenin (ki MK üyelerinden oluşuyordu) izlediği politikanın devrimci bir politika olmadığını, tutarsızlıklarıyla sergilemişim. Üst komite bu değerlendirmemi MK’ne götürmeden önce kendi arasında görüşmekle kalmayıp, şeflik “yetki”lerini kullanarak MK’de değerlendirilmesi gereken bu sorunu bölge komitesine getirdiler. Ve bölge komitesinin anılan toplantısında yazdıklarımı, K. Saleh yoldaşa **-ki bu yoldaş o dönem henüz Parti MK üyesi idi-** yazılmış bir mesaj olarak değerlendirdiler. Hem de kimlere

oportünist dediğimi, hangi anlayışa karşı mücadele ettiğimi, birbirlerine teker teker okuyup BK'de bulunanların da dikkatlerini çekmeye çalıştılar. Bu olay, demokratik-merkeziyetçi ilkenin, hangi çıkarlar uğruna ve nasıl soysuzlaştırıldığını; ve bir eleştirinin başına gelenleri göstermek bakımından ilginçtir.

Yine adıyla “meşhur” Vazgal olayında -olay K. Saleh yoldaş tarafından açıklığa kavuşturulduğu için, ayrıca detaylarına inmeyeceğim- bir kaşık suda fırtınalar koparılması, bunun devrimci öğelerini idam fermanları için temel bir gerekçe olarak kullanılması, ama diğer taraftan parti militanlarına yönelik küfür, tokatlı, sopalı fiili saldırıların görmezlikten gelinmesi, hatta bizzat MK tarafından icra edilmesi ve onay bulması, Parti içinde oportünizme tanınan saldırı özgürlüğünün açık bir kanıtı değil midir? Parti adına, partiyi yıkıcılığının bundan daha bariz örnekleri gösterilebilir mi? Kaldı ki, “meşhur” Vazgal olayından tümüyle farklı ve Parti militanlarını görüşlerinden caydırmayı hedefleyen sağ oportünist saldırı özgürlüğünün bu denli onay bulması, soruna daha değişik boyutlar kazandırıyor! Bunun da adını MK koyma zahmetine katlanmalıdır!...

- Partimizin bir bölünme noktasına getirildiği tartışma götürmez. Yeni tip partilerde, parti birliğinin ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya bulunduğu dönemlerde leninist çözüm, ayrılıkların özünü içeren

nedenlerin, belgelerin ve Parti içi mücadelenin gelişim aşamalarının ayrıntılarıyla parti üyeleri nezdinde açıklığa kavuşturulmasını gerektirir. Partimizde yıllardır acımasızca süren iç mücadelede, sağ oportünist kanatla devrimci kanadın çatışmalarına kaynaklık eden esas nedenler nelerdir? Parti militanlarının bu konunun en ince ayrıntılarına kadar tarafların yazılı dökümanlarıyla, belgelerle, tanık beyanlarıyla bilgilendirilmeleri gerekmiyor mu? Eğer gerekiyorsa (ki, bu leninist parti öğretisinin bir gereğidir), bunun gereği neden yapılmadı? Ve tesine sorunlar küllendirilmek, çarpıtılmak istendi, isteniyor! Örneğin, K. Saleh olayına ilişkin parti genelgesi birimlere iletildiğinde, konuyla ilgili güm belge ve bilgilerin tabana iletileceği söylenmişti. Ne yazık ki söz konusu belgeler, tanık beyanları ve bilgiler (eğer bunları tek yanlı bilgiler olarak düşünmezsek), bugüne dek birimlere, Parti tabanına iletilmiş değildir. Diğer konularda olduğu gibi, Parti içi çatışmaların içyüzünü öğrenmek için de Parti militanları, Parti dışı çevrelerden bilgilenmek durumunda bırakılmıştır. Tabi ki yaşanan koşullar elverdiği ölçüde... Diyarbakır cezaevinde savunma yapılmasına karşı geliştirilen tavırlar, meselenin kamufle edilmeye çalışılması, verilen eleştirilerin hasır altı edilmesi vb. Sorunun başka örnekleridir. Diğer taraftan Avrupa'da, Ortadoğu'da İran'da ve ülke içinde tırpanlanan ya da kızığa

çekilen, -özellikle ülke içinde- kaderiyle baş başa bırakılan yiğit parti militanlarının, önder kadroların, gerçek parti üyeleri içindeki sayısal oranı nedir? Meseleyi “bir iki kişi” ya da “birkaç kişi”ye indirgeyerek Parti içi mücadelenini gelişim seyrini değiştirebilir misiniz?

Sorular ve özellikle yaşanan somut olaylar gerektiğinde çoğaltılabilir. Fakat şimdilik bunlarla yetinelim. MK, geçek parti üyelerinin kafasında soru işareti bırakan bu soruları ve Devrimci Muhalefetin gerçekçi Kongre önerisini neden yanıtsız bıraktığını kadrolar ve kitleler önünde açıklığa kavuşturmak zorundadır. Aksi taktirde oportünist yöneticilik, Partiyi uzlaşmacı bir çizgiye çekmek için sürdürülen tüm çabaların, getirildiğimiz noktanın sorumluluğunu kabullenmek ve bunun hesabını vermek durumundadır. Ve ben de bundan böyle tüm gücümle bunun takipçisi olacağım.

14 Haziran 1984